

**Представяме ви неуморния бунтар, ексцентричния сноб,
отявления библиофил, язвителния творец, литературен
критик, позьор и купонджия**

Фредерик **Б**егбеде

„Животът е устроен така, че само да се почувствате малко щастлив, той незабавно се заема да сложи нещата на място.“

Лично

Роден на 21 септември 1965 г., Бегбеде отдавна си е изградил репутация на заклет бохем и „вулканичен“ артист, непримирим към творческото притворство. Неслучайно всеки негов роман е гарниран с хаплива ирония, скандални равносметки и провокации.

Произлиза от състоятелна, буржоазна фамилия, учи в авторитетните лицеи Монтен и Луи-лю-Гран, по-късно и политически науки в Париж.

Има диплома по маркетинг от специализирано училище за журналистика и комуникации. Упражнява професията си в нашумяла рекламна агенция, работи като публицист и телевизионен репортер.

Творчество

През 1990 г. публикува първия си роман - **„Мемоари на един откачен младеж“**. В България „Колибри“ издаде **„Почивка в кома“**, **„Помощ, простете“**, **„Любовта трае три години“** и блестящата и непоколебима есеистична книга **„Първа равносметка след апокалипсиса“**.

✓

„Почивка в кома“ е вторият роман на Бегбеде, публикуван през 1994 г. Авторът портретира с известна снизходителност, но и с трогателна ирония, един специфичен представител на парижката фауна, чийто живот прелива от екзотични наркотици, странни коктейли и безсмислени разговори.

✓

В **„Помощ, простете“** Октав, алтер его на Бегбеде и протагонист на няколко от произведенията му, сменя занаятието си – тук е хедхънтър на модели в Русия, *където се раждат най-прелестните жени в света*. Остроумна история за тиранията на младостта и диктатурата на красотата, разказана на фона на сенчести сделки и прищевки на безскрупулни руски олигарси.

✓

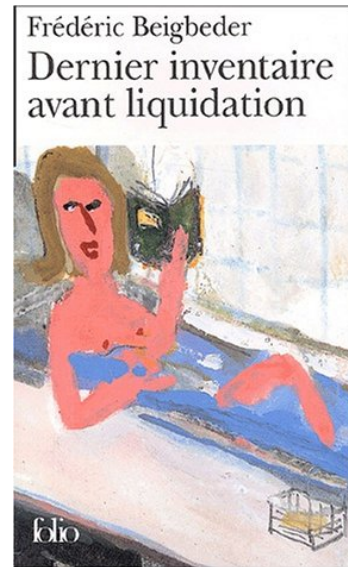
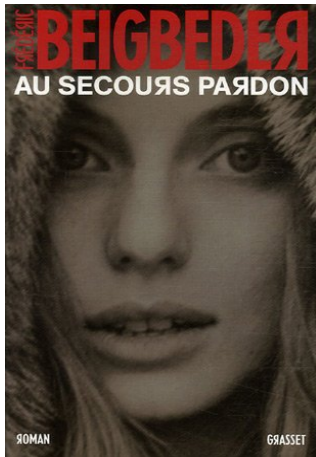
„Любовта трае три години“ поднася горчиви размисли за съвместния възможен и невъзможен живот на мъжа и жената в едно общество, където любовта има гаранционен срок, също както колите и пералните. Дали любовната история с Алис ще завърши по същия

начин? Или връзката им ще премине отвъд съдбоносната граница във времето?

✓ „**Първа равностетка след апокалипсиса**“ не е автобиография, нито роман, а нещо еманципирало се и от двете. Това е много лична, еkleктична, идиосинкратична и неочаквана книга за романи, съставена от есета в присъщия на Бегбеде изящно-безцеремонен стил. Стоте заглавия на ХХ век, които той отличава, може и да не са вашите най-любими книги, но то не е задължително. Достатъчно е да откриете сред тях Дон Делило, Керуак или Амели Нотомб, Виржини Депант, Селинджър или Фицджералд.

На 24 март 2014 г. ще предложим на родната публика и ново издание на **99 francs** – българското заглавие е **6.66 евро**, този път в превод на Красимир Петров. Една зловеща приказка, разказана умно - безмилостен роман за ежедневната манипулация, за цинизма на рекламистите и техните работодатели, за безгръбначните „англофони“ и за всеобщата глупост на потреблението.

Награди

Романът *Windows on the world* излиза през 2003 г. и печели френския литературен приз *Interallié*.

„Един френски роман“ (2009 г.) е отличен с престижната награда „Рьонодо“.

Един френски роман

„Бог вярваше в брат ми, а мен бе изоставил. Как бе възможно две толкова близки в детството същества да имат толкова противоположни съдби?“

Критиката е единодушна: „Един френски роман“ е вълнуващо платно от спомени – четиво нежно, същевременно парливо, „самосатирично“, истинно и енергично.

Едно бижу, лишено от изкуствен блясък.

Един фасетъчен разказ, изцеден от характерното за автора перчене.

Романът е и своеобразен коментар върху цялото творчество на Бегбеде до момента.

„Опитвайки да се правя, че няма проблеми, изгубих спомените си.“

Бегбеде сваля маската и се връща към спомените си, вкоренени в изгубената страна на детството. От безгрижните дни с дядо му, който

го е учил да играят с камъчета на плажа, през развода на родителите му, противоречивото влияние на баща му и шемета на несподелените любови – авторът търси отговори на въпроси, които карат душата на четящия да тръпне.

✓

„Детето може да е невежо, но не е сляпо. Когато родителите не искат да травмират децата си, те все пак го правят, защото децата се надяват на ново събиране, което никога не се случва. По-добре веднага да ги предупредят, че смъртта на любовта е необратима.“

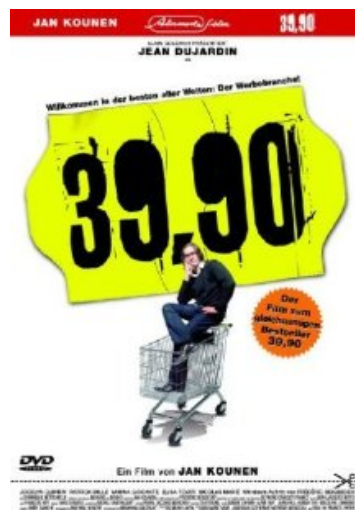
Екранизации

През 2007 г. е филмиран **99 francs**, режисьор е Ян Кунен, а в ролята на Октав влиза Жан Дюжарден. Филмът е брилянтна черна сатира за

хедонистичните изстъпления на примадоните в рекламния бизнес и заслужено отнася френската кино награда **Люмиер**, сдобива се и с номинация за **Сезар**.

✓

Бегбеде дебютира като режисьор в киното с екранизацията на романа си **Любовта трае три години**. Гаспар Пруст се превъплъщава в Марк Мароние - обезверен и саркастичен песимист, разведен писател от хайлайфа, който е убеден, че любовта трае три години. „Създавайки филм за вредните ефекти от полемичната работа на един писател върху собствения му любовен живот, Бегбеде съчетава жив комедиен ритъм в американски стил с типично френски подход към проблеми като изневярата и брака“, пише сп. *Variety*

Любопитни факти

- ✓ Писателите, повлияли върху творческия му стил и цялостната му артистична чувствителност, са Мишел Уелбек, Брет Ийстън Елис и Джей МакАйнърни.
- ✓ Бегбеде се появява в един от епизодите на *99 francs*. Заради тази унищожителна критика на порочния рекламен бизнес, зътнал в екстравагантни комерсиални слогани и насърчаващ безразборните връзки, Бегбеде е уволнен от агенцията, в която работи.
- ✓ През 1994 г. той създава литературната награда Le Prix de Flore (наградата *Флора*) по името на известно парижко кафе. С нея се

удостояват известни съвременни френскоезични автори като Мишел Уелбек (1996 г.) и Амели Нотомб (2007 г.)

✓ Води собствено литературно предаване - „Книгите и аз“ (Des livres et moi) - по парижкия кабелен канал *Paris Première*.

✓ Творчеството на Бегбеде хвърля ръкавица към всевъзможни социални конвенции, предизвиква установения морал, религиозните залитания, националистките изригвания, устоите на модерния живот.

✓ Освен всичко останало, Бегбеде е и „забележителен-автор-на-предговори-който-обича-да-дразни-любителите-на-електронни-книги.“

От 10 март 2014 г. българските почитатели на прочутия французин и неговия метежен дух ще имат възможност да четат „Един френски роман“ - в безупречния превод на Георги Ангелов.

✓

„Това може би е най-лошото нещо: прекрасни родители, които правят всичко, за да сте щастливи, но не успяват.“

✓

„Детството ми е като онези провалени вечери, които би трябвало да са забавни и всичко е добре организирано (има достатъчно пиене и ядене, хубава музика, всички са красиви и мили), но майонезата се пресича.“

✓

„Когато чувам Клое да се смее, докато прави сапунени мехурчета, винаги изпитвам страх. Ами ако тя също се преструва на щастлива, за да не ме разочарова?“

Анотация:

2008 г. Два дни, прекарани в ареста заради смъркане на кокаин на улицата, стават повод Бегбеде да разкаже живота си, живота на своите деди и родители – и по подразбиране, живота на Франция на границата между две столетия. Тръгвайки по следите на изгубеното си детство, писателят създава паметно автобиографично четиво, в което съвремие и минало се смесват по един колкото (само)ироничен и причудлив, толкова интригуващ и затрогващ начин.

Фредерик Бегбеде:

Това е историята на една Ема Бовари на седемдесетте, възпроизвела по време на развода си мълчанието на предишното поколение за бедите, причинени от двете войни.

√

Това е историята на един мъж, превърнал се в бонвиван, за да си отмъсти, че е бил изоставен, на един баща, станал циничен, понеже сърцето му е било разбито.

√

Това е историята на един по-голям брат, направил всичко, за да не прилича на родителите си, и на един по-малък брат, направил всичко, за да не прилича на големия си брат.

√

Това е историята на едно меланхолично дете, отраснало в самоубила се страна, отгледано от потиснати от провала на брака си родители.

√

Това е историята на една страна, която успя да загуби две войни, като твърдеше, че ги е спечелила, а после да загуби и своята колониална империя, като се правеше, че значението ѝ с нищо не се е променило.

√

Такъв е животът, който живях: един френски роман.

„Без никакво съмнение най-голямото достойнство на „Един френски роман“ е неговата честност“, признава другият титаничен провокатор на френската белетристика – Мишел Уелбек. „Когато е честна до такава степен, една книга може дори просто по невнимание да доведе до истински разкрития за човешката природа – в това отношение литературата води науката с няколко дължини.“

Романите на Бегбеде и той самият - за себе си, Франция и света

✓ Искайки от любов да пощадят децата си, родителите ми ги научиха на изкуството да не се привързват.

✓ Писателят винаги трябва да ви кара да се размечтавате или поне да му завиждате, или в краен случай да го съжалявате, а в останалото време да се преструва, че го прави.

✓ Всичко трябва да се преустрои, да се реорганизира в това общество. Днес онези, които имат пари, нямат време, а онези, които имат време, нямат пари. Да се спасиш от работата е толкова трудно, колкото и да се спасиш от безработицата. Хората биват поробвани чрез парите: те жертват свободата си, за да могат да си плащат данъците.

✓ Скъпи френски читатели, В СТРАНАТА НА ПРАВАТА НА ЧОВЕКА ВСЕКИ ДЕН се затварят хора, защитени от презумпцията за невинност, в тази вледенена и прогнила клоака...

✓ Най-сетне проумях мисълта на Камю: „Трябва да си представим Сизиф щастлив“. Той е искал да каже, че цял живот всички повтаряме едни и същи глупости, но че може би именно в това е щастието. Ще се наложи да се вкопча в тази мисъл. Да обичам моето нещастие, защото то е пълно с изненади.

✓ Да избереш сто книги, които харесваш, означава да покажеш що за човек си – новият ми списък красноречиво говори за моята неграмотност.

✓ В живота има само една голяма любов, всички преди нея са подготвителен етап, а всички след нея – опит за връщане на изгубеното; голямата любов е сега или никога.

✓ Ние сме на Земята, за да преживяваме на свой ред същите събития като нашите родители, както те са повтаряли грешките на своите родители и така нататък. Това все пак не е толкова страшно. Много по-сериозно е, когато безконечно повтаряме собствените си глупости.

✓ Раят, това са другите, но с него не бива да се злоупотребява.